

Stabyhunters Akita von Dauwe – hundehimlen har fået en ny stjerne

af Louise Nors Jensen

Stabyhunters Akita von Dauwe eller bare Akita, som vi kaldte hende, blev født den 21/9-2016, da mit første kuld Stabyhoun hvalpe kom til verden.

Det var et kuld vi havde planlagt længe, og da Inez (Akitas mor) gik tom ved første parring med Akitas hollandske far, så var vi ovenud lykkelige for, at det denne gang lykkedes at få 7 velskabte hvalpe. Vi vidste, at vi ville beholde en hvalp fra kullet, og jeg valgte selv, hvilken.

Vi skulle bruge en tæve, der kunne føre vores linje videre, når den tid kom, at Inez blev for gammel, og så skulle hun være robust og skudfast, da hun skulle bruges til jagt, derudover skulle hun kunne gøre sig godt på udstillinger, da vi allerede dengang havde det som en stor interesse og udstillede Akitas mor - eller min afdøde mand Steffan gjorde, for jeg turde ikke selv. Heldigvis var der en tæve i kullet til os, der opfyldte alle kriterier vi havde - nemlig Akita. Akita voksede op med sin mor Inez, og de blev hinandens bedste venner.

Akita var en værre vandhund og

elskede at svømme, men det der med at hente ting i vand - det lod hun sin mor om, så på den måde blev hun aldrig helt den jagthund, som Steffan havde drømt om, hvilket ikke gjorde så meget, da Steffan jo havde Inez til at hente vildtet i vand. Til gengæld var Akita formidabel til harerjagt - altså ikke den slags, hvor de kære stabyer selv går på jagt, men den rigtige slags.

Akita var yderst stærk på lyd og var hurtig til at afreagere, hvis noget skræmte hende. På hendes mentalbeskrivelse som unghund fik hun en kollektiv undskyldning af beskriverteamet, der havde stemplet racen, som nervevrag, og det kunne de jo så se, at det var racen ikke. Det gjorde mig meget stolt som hundeejer, men i særdeleshed også som opdrætter.

Akita var virkelig lydig og lærenem, men på samme tid mega stædig - hvilket hun også har fået en kommentar eller to af dommerne på udstilling omkring - dette da hun var unghund.

I 2020 blev Steffan og jeg forældre til Julius, og selvom Akita - eller Inez for den sags skyld - ikke var vant til

små børn, så viste de - specielt Akita - hvorfor racen har så stort et ry for at være så god en hund til en børnefamilie. Hende og Julius blev hinandens bedste venner.

En Stabyhoun knytter sig primært til en person i husstanden, selvom den knuselsker hele sin familie. Jeg havde altid troet, at Akitas person var Steffan, men da Steffan døde den 18/8-21 fandt jeg ud af, at sådan

forholdt det sig slet ikke. Steffan havde inden sin død opnået fine udstillingsresultater med Akita - blandt andet dansk champion og international champion - men det gik meget svingende med dem, fordi Akita som tidligere nævnt kunne være ekstremt stædig, og hun derfor skulle ramme dagen for at opnå et godt resultat. Da Steffan døde havde jeg to ting jeg kunne gøre - den ene var at droppe alt, der hed udstilling - den anden var at tage tyren ved hornene og se min frygt i øjnene ved at gå ind i den ring. Jeg valgte det sidste, da udstilling var og er min kæmpestore hobby og passion. Akita og jeg tog nogle måneder om at finde melodien, for jeg skulle jo lige lære at udstille en hund, men da jeg først fik det lært, så gik det stærkt, og hendes resultater var ikke længere så svingende.

I 2022 tog Akita og jeg årets racevinder med hjem til Tjæreborg - en titel, som Steffan og jeg har jagtet med både vores gamle hund Inez, men også med Akita, dog uden succes - altid slået af andre hunde - den evige nr. 2 eller 3 eller chok. Denne titel er nok den, som jeg er mest stolt af. Vi gjorde det igen i 2023 og sluttede også i år 2024 som årets racevinder. En tæve i racen har aldrig tidligere vundet mere end et års racevinder, men Akita og jeg lavede hatrick og skrev dermed Stabyhoun historie.

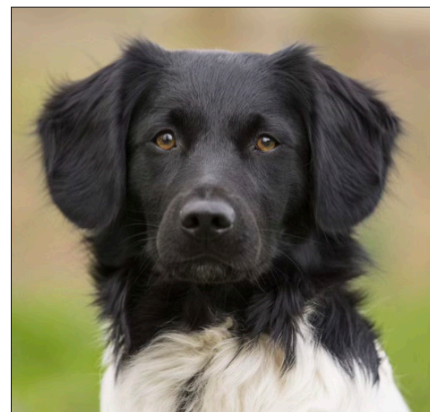
Siden 2021 har Akita og jeg sammen vundet mere end 30 vindertitler og championater både i ind- og udland - herunder hollandsk, norsk, schweizisk, svensk og tysk champion og slovensk veteran champion. Akita blev verdens- og Europavinder i 2023 og Europa veteran vinder i 2024. I 2023 blev hun i racens hjemland, Holland, nr. 2 i deres racedyst ud af mere end 100 hunde.

I 2021 blev Akita mor til et kuld på 8 smukke hvalpe. Planen var, at kuld nr. 2 skulle laves i sommeren 2024, da jeg igen havde overskud til at lave et kuld hvalpe, og den perfekte hanhund var fundet. Akita nærmede sig de 8 år, så det skulle være inden, men desværre skulle det ikke gå sådan.

I april 2024 begyndte Akitas negle pludselig at løsne sig. Det var et mareridt jeg allerede havde været igennem før med hendes mor Inez. Inez fik dengang taget alle klør af

- og en ulveklo blev amputeret for at sende den til Tyskland til biopsi, da der var mistanke om det kunne være en autoimmun sygdom kaldet SLO - en sygdom som er arvelig. Konklusionen fra biopsien var, at det med størst sandsynlighed var en kæmpestor infektion - altså ikke noget arveligt. Vores dyrlæge havde aldrig tidligere set så stor en infektion i negle. Af denne grund valgte jeg at beholde Inez i avlen. Da det samme skete for Akita, blev mistanken om noget arveligt selvfølgelig bragt til live igen. Akita fik taget klør af på de fleste klør, men ikke nogen vildtklo eller ulveklo var inficeret, hvilket jo var positivt, da sygdommen så ikke var så slem ved hende som ved Inez, men det gjorde også bare, at hvis der skulle sendes en klo ned til biopsi i Tyskland, så skulle det være en af hendes normale tæer, der skulle amputeres. Dyrlægen fortalte, at hvis vi gjorde det, så kunne han ikke garantere, at Akita ville kunne løbe rent igen, og beslutningen blev derfor, at der ikke blev amputeret en tå, da drømmen om en stor veteran karriere inden for udstilling var større, end drømmen om et sidste kuld på hende. Jeg valgte at trække hende ud af avlen af et forsigtighedsprincip, selvom jeg aldrig med sikkerhed kommer til at finde ud af om det var SLO eller ej.

Desværre nåede vi aldrig at få den store veteran karriere på udstilling.

Akita blev aflivet den 12/11-2024, da hun pludselig blev syg. En scanning viste, at hendes tarme så helt forfærdelige ud, og at hun havde pletter på milten, samt at hendes nyrer var ved at stå af. Dyrlægen mente, at hun havde kræft i milten, og derfor blev beslutningen, at hun skulle have fred. Verdens sværeste og hårdeste beslutning - men den eneste rigtige beslutning.

Akita var min redning tilbage til livet efter tabet af Steffan. Jeg vil for evigt være hende taknemlig for det, hun gav mig. Uden hende ville jeg ikke være der, hvor jeg er i livet i dag. Minderne er der heldigvis stadigvæk fra alle vores ture rundt i Danmark og udlandet, alle vores udstillinger og alle vores resultater sammen. Minderne vil jeg have for altid - men en ny Akita kommer der nok aldrig.

Hundehimlen er blevet en stjerne rigere.